

Vladimír Projekt
Šlechta Berserker



BROKILON



VLADIMÍR ŠLECHTA

PROJEKT BERSERKR

Copyright © 1999, 2019 by Vladimír Šlechta

Cover © 2019 by Tomáš Flak

2nd Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-470-3

ISBN PDF: 978-80-7456-471-0

ISBN ePub: 978-80-7456-472-7

ISBN Mobi: 978-80-7456-473-4

Vladimír Šlechta

Projekt Berserkr



Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná loď (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

*Projekt Berserkr **

Poslední velkoměsto

1. Tajná historie Bornnu
2. Kletba
3. *Padající Archanděl **

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

„Udělám ti malej exkurs, abys byl v obraze. Hlavní město se jmenuje Parag. Státní zřízení bych nazval *předstíraná demokracie*. Víc než půl století tady autokraticky vládne jedna a ta samá rodina. Je to moje rodina, Oggie. Kdybych se vrátil domů, mohl bych se rovnou ujmout vlády. Pokud bych teda přepral všechny svoje bratrance a strejčky.“

(Střepy z Apokalypsy, povídka Faerie)

Na světlounkém nebi vyskakovaly první hvězdy. Dole v troskách Prahy hořely ohně. Možná to nebyly ohně, ale požáry. Tlupy šílených mrchožroutů se tam přesouvaly z místa na místo a hledaly, co by se dalo ještě zapálit.

(Rok Havrana)

Poznámky:

– *Obecná podstatná jména v germánštině jsou psána s malým písmenem na začátku. To odpovídá pravidlům spisovné germánštiny z poloviny třináctého století.*

– *VAG (véágé, véágéčko) je zkratka pro „vorapokalyp-tisch gewehr“. Je to označení jakékoli palné zbraně vyrobené před Apokalypsou.*

Prolog:

Válečné jméno

01

Ten chlapec se jmenoval Gouvernet Fink.

Nemám mu za zlé hrozné věci, které provedl. Nikdo si nemůže být jistý, jak by se tehdy u Laramise zachoval.

Nebylo mu ještě ani třiadvacet, když jezdil v čele velkých armád po boku vojevůdců. Jindy se zase probíjel pustinou jako řadový člen ustupujícího, bojem zdecimovaného oddílu. Mrzl ve sněhem zavátých opevněních, vyjížděl vstříc namířeným hlavním karabin i napjatým tětívám luků, jejichž kompozitní lučiště svíraly nervózní, zpočené ruce. Necítil strach. Byl veselý, optimistický, přátelský. Měl všechny dobré vlastnosti, jaké si jen dokážete představit. Začínali ho znát. Mluvili o něm. *Pěnkavka Gowery*, to bylo jeho válečné jméno... znělo mu tak sladce.

Od svých sedmnácti let nevzal do ruky zbraň. Jako

pracovní nástroje používal slovo a bílou vlajku. Byl vyjednávač. Parlamentář. Herold. Jel před armádami a domlouval podmínky míru, války i kapitulace.

Občas si ho prohlédnu na starých fotografiích. Dívá se z nich široká důvěřivá tvář bez jediné vrásky, o níž dívky tvrdily, že je hezká. Vlasy nosil dlouhé, začesané za uši. Oblékal se do obdélníkového kusu látky z tmavomodré vlny, jemuž se říká *pončo*. Takové pončo tehdy nosil jen on. Nechal si ho ušít podle obrázku v jedné prastaré knížce. To pončo byla jeho vizuální značka. Jakmile na druhé straně uviděli tmavomodré a žlutě vzorované *cosi*, řekli si: *Hele, to je ten vyjednávač Gowery Fink. Na toho nebudeme střílet...* Takhle to pochopitelně probíhalo jen v ideálním případě. I tak párkrát vystřelili, a někdy se dokonce i trefili. To však patřilo k riziku povolání.

Častokrát měl namále, mnohokrát byl zraněný, ale nic ho nepřinutilo zabít.

Je mi ho líto, když si vzpomenu, jak ležel na břehu Laramise prostřílený šípy i kulemi. Někdy si říkám, že tam měl zemřít. Jindy jsem rád, že přežil.

Protože já se jmenuji Gouvernet Fink a přátelé, pokud nějaké mám, mi říkají Pěnkavka Gowery. Jenže moje *nom de guerre*, válečnické jméno, zní jinak: Gowery od Laramise.

Vzpomínám na toho mladíčka v předvečer bitvy a nedokážu pochopit, že jsem to byl já. Protože já jsem *vznikl* až pak. Druhý den ráno. Tohle je ten příběh.

02

Chvíli trvalo, než přede mnou odtáhli zátaras ze zahrocených smrkových tyčí. Čerstvě nařezané dřevo ostře čpělo a z dálky ke mně doléhal křik dravých ptáků, kteří se honili nad vrcholky Tyrhánských Alp. Thilemannovi žoldnéři

byli nadití do nepadnoucích plastikových pancířů a omotaní nábojovými pásy. Patron měli na rozdávání, nebo alespoň chtěli, abych si to myslel. Jistě, tohle bylo divadlo určené výhradně pro mne. Nacpané patronpásy i hlaveň VAG kulometu s Franzoneho omezovačem, trčící z palpostu nedbale zamaskovaného větve. Věděl jsem, že ještě ani nevstoupím do mělkého koryta Laramise, a oni už odtáhnou kulomet do jiného postavení.

Vypadali unaveně. Byli zarostlí, špinaví, dlouhé deště z nich vymyly všechny barvy života. Pronásledovali nás už příliš dlouho, týden a ještě dva dny, a to v neustávajících lijácích. Ve tvářích jim seděla zarputilost dělníků války, kteří přes nepřízeň osudu chtějí dokázat, že své řemeslo beze zbytku ovládají. Nic dobrého pro nás.

Chlapík s distinkcemi kapitána, který mě doprovázel od Thilemannova štábu, mávl rukou k uvolněné cestě: „Čekáme tě za úsvitu, herolde. Tebe a barona. Čekáme vás dva a kapitulaci. Nezkoušej přijet sám.“

Zavrtěl hlavou, jako by se mu představa osamocенého vyjednávače vůbec nezamlouvala.

Vysoukal jsem se do sedla nízké rezavé klisny a mávl rukou v jezdecké rukavici na pozdrav.

„Jeď, holka,“ zašeptal jsem česky. Klisna se pohnula.

Laramise se třpytila čtvrt míle odsud, její vody jiskřily v záři posledních slunečních paprsků. Za chvíli se slunce skloní za skalní štíty a nastane dlouhý, pozvolný soumrak.

Opatrně jsem vedl klisnu k brodu.

„Konečně ty deště skončily. Přijde léto... ale ne pro mne...“ řekl jsem polohlasem a pokusil se o zvláštní jingo-germánský Thilemannův přízvuk. Usmíval jsem se. Cítil jsem se jako malý chlapec, jemuž právě začínají dlouhé letní prázdniny. Jistě, něco se chýlilo ke konci. Můj život se počítal už jen na hodiny. Byl jsem s tím smířený.

Rzivá klisna vešla do brodu a zastavila se. Nechtěla si

máčet nohy v rychle tekoucí vodě. Zlehka jsem ji kopl patami do slabin, aby pochopila, že jí nic jiného nezbyvá. Takže šla, opatrně si hledala cestu na kamenitém dně. V nejhlubším místě se mrazivá voda přelila přes horní okraje mých polovysokých šněrovacích bot a prosákla dovnitř.

„Mrtvému muži,“ řekl jsem tichounce, „mokrý boty nevadí.“

Bylo to jako písnička. Jak jsem vedl klisnu přes Laramise, zpíval jsem ji v různých tóninách a různých dialektech Císařství.

„Mrtvému muži mokré boty nevadí.“

Draví ptáci se stále honili nad zelenými vršky hor.

Ze břehu, ke kterému jsem směřoval, zaječel hrubý hlas: „Co se loudáš! Pohni sebou, člověče! Čekají na tebe a jsou děsně nervózní!“

Dno Laramise začalo stoupat, a tak jsem popohnal klisnu do rychlejšího kroku. Tři vojáky v dlouhých kopřivákových kabátech jsem rozeznal od okolního terénu, až když přede mnou uskočili.

„Jak to vypadá?“ zeptal se jeden z nich.

„Blbě,“ řekl jsem. „Hodně blbě. Úplně nejvíc.“

Klisna stoupala vzhůru po cestě. To už jsem projížděl vojenským ležením, či spíše se vojáci rozložili podél cesty, kam to jen šlo. Malá část z nich měla armádní pušky, repliky Mauseru 98. Byla tam k vidění především pestrá předapokalyptická směska: přestavěné kalašnikovы, starožitné brokovnice, revolvery s puškovými pažbami a otrískané Heckler und Kochy. To vše zkombinované s mušketami z kovoplastikových trubek a kladkovými či kompozitními luky.

Vojáci byli navlečení do všeho možného: kopřiváků, kha-ki celtoviny, maskáčů, civilních kabátů a kožichů, porůznu posháněných plastických chráničů a naducaných flakvest. Celkově vypadali jako banda marodérů, kterou také

byli. Baron von Ogilvy posbíral veterány, kteří se nesmířili s tím, že století válek nadobro skončilo, a chtěli si zase jednou zastřílet. Jak jsme ustupovali po prohrané bitvě, přestali respektovat velitele a spontánně se shlukovali do tlup. Teď už by je nedokázala přiřadit zpátky k původním oddílům ani Popelka se všemi svými holoubky.

Nedezertovali jen proto, že nebylo kam. Nepřebíhali k Thilemannovi, protože když to zkusili ti první, nechal je Thilemann teatrálně postřílet. Zítra budou bojovat do posledního dechu, ale jen proto, že nemají jinou možnost. Thilemann už několikrát ukázal, že zajatce nebere.

Ať tak či tak, byli to moji spolubojovníci a navždy zůstávají v mých vzpomínkách. Když zavřu oči, znovu je vidím před sebou. Pořízek s vlasy nakratičko okudlanými nožem pečlivě odvažuje černý prach na kalibračních vážkách. Vedle něho spí s hlavou položenou na kolenou jeho druh. Na klíně drží kladkový luk a kolem sebe má do země zapíchanou desítku šípů. Mládenec s červenýma očima obtahuje na brousku ostří mačety. Zavalitý seržant s ovčím kožichem přehozeným přes plece hlídá šest vyděšených mladíků, aby se v záchvatu paniky nerozprchli do všech stran. Dlouhán s potetovanou tváří ledabyle zkouší finesy s mečem vyrobeným z předapokalyptického průmyslového břítu.

Tohle byl žalostný zbytek třítisícové armády, kterou před devíti dny a sto kilometrů jižněji rozsekal Thilemann na nudle. Zůstalo jen levé křídlo hájené harcovníky Christophera Lynxe. Když pak Thilemannovy muže všechno to zabíjení unavilo, zjistili jsme, že jsme zůstali sami. Bitvu přežila necelá tisícovka mužů, mezi nimi i baron von Ogilvy a moje maličkost.

Cestu k moři, k trajektům kotvicím na čáře obzoru, jsme měli odříznutou. Nezbyvalo než se obrátit k zalesněným vrcholům Tyrhánských Alp. Nebyl to dobrý nápad.

Týden a dva dny jsme ustupovali horskými údolími. Škrábali jsme se vzhůru koryty horských potoků, traverzovali dolů po kamenitých svazích i po svažitých horských loukách. Apokalypsa tady zničila všechny staré dopravní trasy, strhla mosty a zasypala tunely. Asfaltové silnice rozryla krátery po bombách. O zbytek se postarala příroda – voda, vítr a semenáčky stromů, které kořeny roztrhaly vše, co tady po lidech zůstalo.

Dvakrát jsme se dostali do starých minových polí. I když tam ty miny ležely už od Apokalypsy, byly stále funkční. Představte si minové pole porostlé řídkým smíšeným lesem. Nevíte, zda jste na jeho okraji, nebo jste se souhrou náhod dostali až do jeho středu. Některé miny vyzvednuté rostoucími stromy se nacházejí nad vašimi hlavami. Když to práskne poprvé, způsobí to paniku. Pak už to práská na všech stranách.

Z obou minových polí jsme se nakonec vymotali metodou *kláda-tažená-koněm*, což výrazně zredukovalo počet našich zvířat. O lidských ztrátách ani nemluvíme.

Po celý ten čas, kdy jsme se probíjeli horami, přšelo. Horší však bylo, že Thilemann, místo aby oslavil vítězství, se pustil do pronásledování. Možná si myslel, že nás dostihne během jednoho či dvou dnů. To se mu málem podařilo. Když jsme se mu pak vysmekli, změnilo se jeho pronásledování v posedlost.

Dokázali jsme nemožné. Prošli jsme horami a dostali se až k Laramise. Dál už následovala otevřená krajina. Byla to naše krajina. Tedy ne přímo moje, ale císařova. Za šest sedm hodin jste odsud mohli dojít až do Gartzu, nechráněného města bez stálé vojenské posádky.

Baron Ogilvy právě provedl nesmírnou hloupost; nejenže Thilemanna převedl přes Tyrhánské Alpy, ale navíc mu nabídl Gartz takřka na stříbrném podnosu.

Já jsem byl jedním z posledních baronových trumfů, ale jeho karty se skládaly ze samých plív a plonkových desítek. Vedl jsem rezavou klisnu vzhůru po cestě, abych baronovi vyřídil Thilemannův vzkaz.

Velitelský bunkr se nacházel na malé planince, vzdálené od Laramise něco přes kilometr. Vznikl narychlo – přes zářez do skály vymletý vodou nakladli vojáci kmeny smrků a překryli je hlínou. Tři stěny bunkru tvořily dolomitové plotny a čtvrtou, původně otevřenou do cesty, oddělili zástěnou z větví. Napadlo mě, že kdyby znovu začalo pršet, vyplavilo by to barona ven.

Před bunkrem postávala třicítka lidí. Jednak harcovníci Christophera Lynxe, z nichž se během ústupu zformovala baronova osobní stráž. Za druhé samozvaní velitelé jednotlivých vojenských tlup, do nichž se spontánně rozdrobil zbytek naší armády. Čekali, jaké přivezu noviny. A jaké nakonec padne rozhodnutí.

Seskočil jsem z klisny a hodil uzdu jednomu ze strážných. Vstupním otvorem jsem vešel do bunkru. Do očí mě zaštipal tabákový dým.

„Finku!“ osopil se na mne baron von Ogilvy, „vězel jsi tam celou věčnost! Už jsem měl strach, že se na druhém břehu objeví tvoje hlava napíchnutá na kolík!“

Byl to malý a obtloustlý chlapík se širokými rameny, zhruba pětáctyřicetiletý. Pro jeho nesouměrnou postavu se mu, ale pouze za jeho zády, říkalo Skřet. Navlékl se do vytahaného svetru, přes který si připnul plastický pancíř vypracovaný přímo na jeho atypické rozměry. Chrániče stehen měl přinýtované na maskáčových kalhotách. Nepotlačitelně se třásl, snad vzrušením, možná zimou a vyčerpáním.

Potáhl z ručně baleného cigára a zachrčel: „Tak kolik ode mne chce ten kříženec mezka s prasetem?“

„Jak – kolik?“ řekl jsem nechápavě. „Kolik čeho?“

„Peněz, samozřejmě! Čeho taky jinýho? Co by asi mohl chtít než výkupný?“

„Ah,“ vydechl jsem úžasem nad jeho nebetyčnou hloupostí. „Nechce ani zlato, ani peníze. Požaduje kapitulaci. Bezpodmínečnou. Zítra za úsvitu.“

„Cože?“ vykřikl baron vztekle. „O čem ses tam s ním bavil, člověče? Řekl jsi mu, že zejtra večer tady může mít muly naložený zlatem? Nabídl jsi mu dobytek? A koně? A zásoby na zpáteční cestu? Smlouval jsi s ním vůbec?“

Nevěděl jsem, co na to říct, a tak jsem mlčel. Mlčel i baron, mlčeli jeho pobočníci, kterých tu bylo hned několik. V pološeru žhnuly oharky ručně balených cigaret, kouř se líně převaloval pod nízkým stropem a odplýval škvírami mezi kmeny stromů.

Po mé pravici se někdo řezavě zasmál: „Říkal jsem vám, že na to Thilemann nepřistoupí, barone. Byl by blázen. Pokud se nevzdáme, tak nás prostě smete.“

Podíval jsem se tam. Uviděl jsem Christophera Lynxe. Byl vysoký, hubený, oblečený do černé kůže a na míru vyrobených chráničů z černého plastiku zdobených motivem révových listů. Odhadoval jsem, že je o něco starší než já, mohlo mu být přes třicet. Jeho věk se však podle obličeje nedal odhadnout. Vlastně ani žádný obličej neměl. Líce, bradu i nos mu pokrývalo barevné tetování, které ve výsledku vytvářelo podobu rysa. Rysa, chápete? Té kočkovité šelmy. Mistr tetovač mu věrohodně ztvárnil kočičí čenich i žihání na lících, které vytvářelo iluzi, že se jedná o skutečnou srst. Od zvířecího tetování se odvíjelo i Lynxovo válečné jméno. Lynx, pokud to nevíte, není ničím jiným než přírodopisným názvem pro rysa.

Mluvil zvláště. Místo sykavek vyslovoval něco mezi *fav*, což zavinil jeho rozštěpený horní ret. Nejspíš pocházel z Vestfálska, tam je rozštěp horního rtu běžnou dědičnou vadou. Takže už asi začínáte chápat, co byl Christopher

Lynx zač: paličák, který ze svého vrozeného zohyzdění udělal přednost.

Baron se po něm vztekle ohlédl: „Držte hubu, Lynxi! Finku! Tohle má být nějaký výsledek vyjednávání? To jsme se mohli vzdát u Reggenzy, a taky jsme se tam mohli nechat povraždit!“

„Thilemann slíbil,“ řekl jsem unaveně, „že pokud se vzdáme, bude držet vojáky na uzdě a nedovolí jim vyplnit město. Nás samotné vezme do zajetí a propustí nás po vyplacení výkupného.“

„Slíbil! A tys mu věřil, Finku? Tys třeba jen na chvíličku uvěřil, že to myslíš vážně? Čím si myslíš, že udržoval ty své hrdlořezy v chodu? Já ho znám, toho bastarda! Určitě jim celých devět dní sliboval ženské a pivo, které na ně čekají v Gartzu. Vlastně... dal nám čas na rozmyšlenou?“

„Ano,“ přikývl jsem. „Máme čas do rána.“

„Ten pabl, ta palice vylízaná! Nechal nám k dispozici celou noc... Proč? Proč nezaútočí hned? Vždyť si mohl spočítat, že jsme poslali do Gartzu jezdce a zítra dopoledne nám přijdou posily!“

„Zítra dopoledne,“ zašustil Christopher Lynx rozštěpeným rtem, „budeme plavat v Laramise a voda nás ponese k moři...“

Baron si ho nevšímal. „Co myslíš, Finku,“ obrátil se ke mně, „proč nás nechal, abychom se tady opevnili? Proč nezaútočil hned...? Nebo je to léčka? Čeká na soumrak a pak...“ vyrazil baron pěsti vpřed.

„Řekl bych,“ pokrčil jsem rameny, „že Thilemannova armáda je roztažená po cestě. Zatím sem nejspíš dorazilo jenom její čelo. Možná se obával, že překročíte Laramise zpátky na druhý břeh a udeříte na něj. Proto se se mnou dohadoval tak dlouho. Věděl, že dokud jednání neskončí, budete čekat. Propustil mne, až když dorazily další oddíly a cítil se dost silný.“

„Jakže? Jak to myslíš...? Aha! Mohli jsme na Thilemanna udeřit a zabít ho... Jistě, pokud by byl Thilemann mrtvý, tak... do prdele! Propásli jsme příležitost!“

Pod baronem podklesly nohy, zavrával a zdálo se, že sebou kecne na zem. Pobočníci se pohnuli, aby ho podepřeli, on je však odehnal mávnutím ruky.

„A dál, Finku? Co všechno ti ukázali?“ zeptal se docela krotce.

„Jeho rebelové byli ověšení patronpásama jako vánoční stromečky. Nenápadně mi předvedli i kulomet. Ale patrony v těch patronpásách měly špatnou ráži. Předpokládám, že Thilemannův trén zůstal hodně pozadu.“

Christopher Lynx vzrušeně vykřikl: „To je naše příležitost! Zaútočíme! Mezi druhou a třetí po půlnoci! To je naše hodina!“

Baron si Christophera Lynxe zkoumavě prohlédl. Pak zachrčel: „Až se sám divím, jak dobře vás znám, Lynxi, vy parchante. Chcete mě doběhnout, co? Vaši jezdci přelétnou Laramise a vjedou do Thilemannova tábora. Chvíli budou zabíjet nalevo i napravo a pak se zase rychle stáhnou. Palba z Thilemannových zbraní smete moje pěšáky dřív, než se dostanou do poloviny řeky. Vy pak usoudíte, že je bitva ztracená, a zmizíte jako...“ chvíli hledal přirovnání.

„Jako pára nad kotlem,“ napověděl jsem mu, ale nevezal mě na vědomí. Znovu se rozhlédl. Podíval se do očí Lynxovi, svým pobočníkům a nakonec i mně. „Zůstaneme tady. Přes noc se opevníme, jak to jen půjde. Zítřka budeme hájit brody a čekat na posily.“

Christopher Lynx vyprskl: „Nemáme šanci! Ne za těchhle podmínek!“

„To já vím,“ přikývl baron.

„A k čemu to teda je?“ zeptal se Christopher Lynx tím svým bezsykavkovým způsobem. „To se máme nechat všichni pobít?“

„Jednou jste se k nám přidal, Lynxi,“ řekl baron překvapivě pevně. „Zůstanete s námi až do konce.“

Christopher Lynx zaváhal, pak přikývl. „Zůstanu až do konce.“

Baron vykouzlil na žabí tváři nehezský úsměv: „Jsem rád, že jsme si vyjasnili situaci. Jakmile dojde k boji, je s námi konec. Takže musíme udělat co? Musíme se pokusit boj odložit. O pár hodin. Každá minuta dobrá. Čím déle Thilemanna zdržíme, tím lépe pro nás.“

Musím říct, že v tuhle chvíli jsem barona obdivoval. Zahnaný do kouta dokázal říct jasné slovo.

Pak se obrátil ke mně. „Co že mi vzkazuje Thilemann? Co přesně řekl? Co si představuje, že udělám?“

„Máme se k němu dostavit za svítání,“ řekl jsem. „Vy a já, barone. Jako dva bratři.“

Baron kývl. „Dobře. Pojedeš tam, Finku. Říkal jsi, že jsi skvělý vyjednávač. Dám ti příležitost, abys to dokázal. Budeš vyjednávat. Zdržovat.“

„Když pojedu sám, barone,“ namítl jsem, „tak mě zabijou ještě dřív, než se přebrodim! Přesně takhle mi to řekli.“

„Nesmysl!“ osopil se na mne baron. „Ani Thilemann není takový barbar, aby nechal zavraždit parlamentáře. Do prdele, Finku! Copak nevidíš, že ti nabízím šanci? Thilemann si s tebou promluví, možná dlouze, možná krátce, to záleží na tobě, ale zabíjet tě nebude. Proč? Co by z toho měl? Nic... Když to dopadne dobře, tak dobrý. A když špatně, tak se budeš z Thilemannova stanoviště dívat, jak nás pobíjejí!“

Pokrčil jsem rameny. „Zabijou mě, jen co mě uvidí samotného. Barone!“ vyhrkl jsem naléhavě. „Dejte mi pušku a já zalehnu vedle vašich pěšáků! Budete mít o jednoho střelce víc!“

Baron se pěstí pravačky udeřil do otevřené dlaně levačky: „Tady velím já! Odejdi a připrav se na zítřek, Finku.“

Vymysli si nějaké cinty, kterýma Thilemanna nakrmíš. Jdi!“

Rozhlédl jsem se. Pobočníci dýmali z cigaret a dívali se skrze mne. Nebyl jsem pro ně ničím. Christopher Lynx se zašklebil. Vypadalo to jako projev přátelství.

03

Před bunkrem, stráž nestráž, už čekala snad stovka bojovníků. Pěšáci v zablácených uniformách a s flakvestami prodřenými až na kompozitové vložky i Lynxovi harcovníci, vysocí, oblečení s citem pro vybranou individualitu, všichni tetovaní v obličejí.

„Tak co?“ zeptal se podobaný kaprál.

„Tak nic,“ usmál jsem se na něj. „Zůstaneme tady. Už napořád.“

Mladičký hubený chlapec v příliš velké uniformě zašeptal do ticha: „Všichni tady padneme...“

Vysoký hromotluk s maskovacím vzorem vytetovaným přímo na obličej ho pěstí udeřil do ramene. „Drž hubu, cucáku. Ty budeš zejtra hryzat hlínu, ale my jsme harcovníci, rozumíš? Probijeme se ven! Jako vždycky!“

Pak už neřekl nikdo nic.

Vzal jsem klisnu za uzdu a vedl ji vzhůru po stezce. Za mými zády přetrvávalo ticho – mlčení vojáků, kteří vědí, že zítra zemřou. Šlapal jsem vzhůru po rovné široké cestě, tu a tam porostlé trsy trávy, občas pokryté ostrůvkem prastarého asfaltu. Při každém kroku se z mých mokrých bot ozvalo slaboučké začvachtání.

Nebe ztmavlo, odkudsi sem doléhaly výkřiky dravých ptáků. Po levé straně stoupaly k obloze nitky kouře. Zamířil jsem k nim.

Došel jsem k jehlanovitým stanům rozházeným mezi skalisky. Stanové plachty měly šedou barvu a splývaly

s okolím. Před jedním seděla na balvanu hezká dívka v dlouhé modré sukni a důstojnické blůze. Hlídala konvici nad malým ohýnkem. Bylo jí sedmnáct let, jmenovala se Agnes a patřila ke mně.

Vzhlédla od plamenů. „Gowery! Že jdeš! Byl jsi pryč celé odpoledne. Vedlo to k něčemu?“

„Dostali jsme odklad,“ řekl jsem. „Válčit se bude až zejtra po ránu.“

Odstrojil jsem klisnu a přehodil přes ni deku. Pak jsem si sedl na balvan a vyzul se z promočených bot. V posledních záblescích dohasínajícího dne jsem měl bosé nohy rozmáčené a bledé. Dívka mě pozorovala a neříkala nic.

Voda v konvici začala vřít. Agnes zalila čaj v hrnku, nasypala do něj cukr a zamíchala lžičkou.

„Tady,“ podala mi hrnek. „Vypij to, vždyť se celý třeseš. Máš boty úplně mokré!“

„Mrtvému muži,“ řekl jsem, „mokré boty nevadí.“

Podívala se mi do očí. „Byli... byli hodně našťvaní, ti Thilemannovi vojáci?“

„Baže, děvče,“ přitakal jsem. „V životě jsem neviděl takhle našťvané chlapy... No tak, Agnes, je na čase, aby ses sbalila a vypadla odsud. Zítra ráno to tady pro malé holčičky nebude.“

Zaškaredila se na mě. Byla hezká a statečná a ve svých sedmnácti letech věděla o životě všechno, nebo si to alespoň myslela. Jako dcera poddůstojníka strávila ve vojenských leženích všechen čas. Mě si vybrala, abych ji odsud vytáhl pryč. Do jiného světa, kde se neválčí. Nemínila se mě vzdát.

„Mě se tak lehce nezbavíš, Gowery. Zůstanu s tebou. Až do konce.“

„Budu mít vlastní konec,“ vysvětlil jsem jí. „Takový malý, soukromý. Pro nikoho jiného už v něm místo nebude... No tak, Agnes, musíš pryč. Vezmi si Vánočku. Znáš se s ní déle než s tebou a nechci, aby se jí stalo něco zlého.“

Vánočka, pokud jste to nepochopili, byla má rezavá klisna. Pojmenoval jsem ji podle té „připálené“ barvy.

„A co ty?“ zeptala se Agnes.

„Zítرا budu držet v pekle místo ostatním. Dostanu se tam první.“

„Jak to?“

„Skřet vymyslel, že mám za úsvitu pokračovat ve vyjednávání. Zdržovat. Ale oni nebudou vyjednávat. Ne se mnou. Když přijedu bez barona, a to přijedu, sestřelí mě uprostřed Laramise. To bude signál k zahájení veselice.“

Dosedla na plochý kámen. V ruce držela hrnek s čajem, který jsem si od ní zapomněl vzít.

„Ahhh... ty se necháš zabít. Baron se nechá zabít. Tentokrát možná dojde i na Christophera Lynxe. A to jenom proto, abyste neztratili čest.“

Zatímco mluvila, vlezl jsem po čtyřech do našeho maličkému stanu. „Tak, tak, Agnes. Neviděla jsi tady někde flašku? Měl jsem v ní ještě čtvrt litru šnapsu.“

Agnes nešikovně postavila hrnek na balvan. Sklouzl, třískl o skálu a čaj se rozlil. Vystrčil jsem hlavu ze stanu, abych se podíval, co se stalo. Agnes přiklekla a objala mne. „Gowery, mám tě ráda. Chci s tebou strávit alespoň tuhle poslední noc. Chtěla bych od tebe mít něco na památku. Tvoje dítě, chlapce, jako jsi ty. Pomiluj mě, a já pak pojedu.“

Vytáhl jsem ze stanu ranec dívčích věcí. „Agnes, dneska to nepůjde. Mám hrozný strach, nevšimla sis? Je mi až na zvracení, jak se bojím. Naliju do sebe kořalku a nějak tu noc přečkám. Ráno už to bude dobrý.“

Vstal jsem a znovu se pustil do sedlání rezavé klisny. Nespokojeně frkala. Připadalo jí divné, že na ni házím sedlo, když jsem ho před chvílí sundal. Stála však trpělivě a kromě frkání nijak neprotestovala.

Když jsem dokončil sedlání, sebral jsem balík s Agnesinými věcmi a přikširoval ho za sedlo. „Jeď, Agnes. Jeď už.“

Znovu mne objala. „Gowery Finku,“ řekla. „Ty ani netušíš, jak moc tě miluju.“

Pak se lehce a zkušeně vyhoupla do sedla. Její dlouhá sukně, ušitá pro jízdu na koni, splynula ke třmenům jako vodopád.

Natočila klisnu k cestě, která vedla k velkému městu Gartz.

„Nezůstávej v Gartzu, rozumíš? Jeď dál. Vánočka to vydrží.“

Pobídla klisnu k chůzi. Díval jsem se, jak se vzdalují a mizí v houstnoucím šeru nastávající noci.

„Měls jí říct, ať si pospíší,“ ozval se vedle mě hlas. „Thilemannovi jezdci zítra poletí jako vlaštovky.“

Ohlédl jsem se. Muž, který promluvil, patřil k Lynxovým harcovníkům. Stejně jako ostatní byl i on hodně vysoký, Lynx si vybíral jenom takové. Na sobě měl jezdecké rajtky, vybledlou maskáčovou blůzu a přes ni jakousi destičkovou vestu, ovšem lehoučkou, vyrobenou z obdélníkových kusů plastiku. Nevím, jestli mu destičky poskytovaly účinnou ochranu, anebo tohle nosil jen pro parádu.

Znal jsem ho z dřívějšíka. Říkal si Mauz a párkrát jsme spolu nezávazně poplkali. I on si pořídil tetování v obličeji: pestrá ptačí křídla rozprostřená na lících kostech. Před časem se takováhle tetování začala dostávat do módy, ale než se rozběhl lavinový efekt, Císař slavnostně vyhlásil století míru. Válečná tetování se rázem stala anachronismem. Kdo si je neuváženě pořídil přímo na obličeji, mohl jen pozdě bycha honit, jak se říká v mé domovině.

Podal jsem Mauzovi láhev. Ten si důkladně lokl a vrátil mi ji.

„Dík,“ řekl. „Myslím si, že nám tu jednou postaví pomník. Bude na něm napsáno: Poutníku, vyříd v Gartzu, že jsme tady padli do jednoho, protože... protože jsme neměli nic lepšího na práci.“

„Tak nějak,“ přikývl jsem. „Jak zákony kázaly nám.“

Soumrak zhoustl ještě víc. Na jihu se na temnější části oblohy vylouppl půloblouk mrtvých satelitních měst a o něco později se na severu rozzářila i *Coda3*.

04

K ránu jsem měl sen. Zdálo se mi, že obloha nad skalisky bledne. Do svítání zbývá zhruba hodina. Mezi stany postavenými ve skaliscích tu a tam blikají plaménky ohňů. U jednoho sedí Agnes a zimomřivě si objímá ramena. Je chladno a ona má na sobě jen dlouhou sukni a vojenskou blůzu. Hnědá klisna jménem Vánočka přešlapuje opodál.

Strážný překračuje velké kameny, v šeru tápe k mému stanu. Když došel k ohništi, zdvihla dívka hlavu. Poznal ji, věděl, že patří ke mně.

V polosnu a polobdění slyším hlasy:

„Jdu vzbudit vyjednavče,“ říká voják. „Nařídil to baron.“

„Už je vzhůru,“ kývne Agnes. „Jen se šel vyčůrat.“

Voják nerozhodně šoupe nohama. Může mu být dvacet let.

„Ty,“ říká Agnes, „jak se vlastně jmenuješ?“

„Jakob. Jakob Eiche.“

„Polib mě, Jakobe.“

„Jo.“ Voják k ní neohrabaně přistoupí a obejmě ji. Ona ho políbí a odtáhne se od něj.

„Ty, Agnes,“ říká voják, „měla bys odjet, dokud to ještě jde.“

„Jistě. Pojedu. Jen vypravím Goweryho a pak pojedu co nejrychleji pryč... Jdi už. Neboj se, dám pozor, aby Gowery odjel, kam má.“

Voják odchází, pažbou flinty plácá do stanových placht: „Vstávejte, bude svítat.“

Za zavřenými víčky cítím svítání. Pak se znovu propadám do hlubšího spánku.

05

S trhnutím jsem se probudil a otevřel oči. Stanová plachta byla světloune šedivá.

Svítá! Proč mě nikdo nevzbudil?

Tak, jak jsem spal, oblečený ve zvaleném triku a rozeprnutých kalhotách, jsem vyskočil ze stanu. S hlavou otupělou po kořalce jsem se rozhlédl kolem dokola. Mezi balvany se v pološeru mátožili rozespalí vojáci.

„Hej!“ křikl jsem na nejbližšího. „Kolik je hodin? Proč mě nikdo nevzbudil?“

Jakýsi poddůstojník se hlasitě podivil: „Ty tu seš ještě? Vždyť jsem tě před chvílí viděl odjíždět!“

„Cože? Co to říkáš?“

Jednou rukou jsem si zapínal kalhoty a druhou šátral ve stanu po botách. Pořád byly mokré, nazul jsem se do nich jen s obtížemi. Pak jsem se začal ohlížet po nejdůležitějším kusu svého oblečení.

„Sssakra! Kde mám pončo? Do prdele! Kam jsem si dal to zkurvený pončo?“

„Hele!“ řekl poddůstojník. „Před čtvrthodinkou jsem tě viděl odjíždět dolů na tý připálený kobyle. Prostříženou deku jsi měl na sobě... Nebo kdo to byl?“

„Sssakra. Sssakra! Ježíšikriste... Tamten jel určitě na mojí Vánoče?“

„Jasně! Kobylu s takhle srandovní barvou si přece nespletu...“

Obloha už není šedá, ale matně bílá. Stále jen v triku, kalhotách a v nezašněrovaných botách jsem se rozběhl ke stádečku koní, kteří nervózně pofrkávali u cesty. Někdo je už osedlal.

Namátkou jsem popadl jednoho za uzdu a vyhoupl se do sedla. Pobídl jsem ho do klusu.

„Ty kreténe!“ ozval se za mnou rozzuřený hlas. „To je můj kůň!“

Jel jsem tak rychle, jak jen to bylo na cestě plné výmolu možné. V určitém bodě se mi otevřel výhled na dlouhý oblouk řeky. Uviděl jsem, že na našem břehu je už přeplněno. Kdo se tam vešel, ten zalehl či zaklekl do palpostu.

Do cesty mi vstoupil zuckfýra s pumpovací brokovnicí. Popadl koně za uzdu a škubnutím ho zastavil: „Halt, brácho! Dolů už se nevejdeš!“

„Já jsem vyjednávač!“ vykřikl jsem zoufale. „Jedu za Thilemannem!“

Zuckfýra nebyl nepřátelský, jenom nervózní a vystrašený. „Jakej vyjednávač? Vždyť tu před deseti minutama jeden projel... Hele, koho jsem to vlastně pustil?“

Naklonil jsem se v sedle a sekl zuckfýru malíkovou hrou přes spánek. Jen zlehka, tak akorát. Neomráčilo ho to, jen se zapotácel. Vyškubl jsem mu z ruky brokovnici a patami pobídl koně. Tentokrát jsem to vzal tryskem.

Ve vlnkách na Laramise se zatřpytily první paprsky slunce.

Na druhém břehu prásklo pár výstřelů. Na okamžik jsem měl pocit, že rozeznávám i dřiky letících šípů. Na našem břehu, zleva i zprava, se vzedmula bouře hlasů.

„Už to začalo, chlapi!“

„Za mnou, za mnou! Dejte jim to sežrat!“

„Zpátky, vraťte se na pozice.“

Vjel jsem do brodu. Voda se vysoko rozstříkla.

„Agnes! Stůj! Vrať se...! Nestřílejte! To nejsem já!“

Teprve teď jsem to uviděl.

Uprostřed běhuté vody váhavě kráčela rzivá Vánočka jako by nevěděla, ke kterému břehu se má vydat. Na hřbetě nesla zhroucený uzlíček. Jezdec už byl mrtvý, avšak

jakousi náhodou zůstával v sedle. Z modrého, žlutě vzorovaného ponča trčely opeřené dřívky šípů.

„Vy svině! To jsem nebyl já!“

Z druhého břehu, vzdáleného přes sto metrů, zaburácela salva. Předčasně, řekl bych. Thilemannovi střelci právě vyplývali spoustu nábojů.

Kopl jsem koně do slabin: „Vy vrahové!“

Z protějšího břehu rachotily další výstřely. Spousta Thilemannových vojáků měla opakovačky, které si pod Reggenzou vzali od našich mrtvých vojáků.

Kůň se vzepjal na zadní a širokým hrudníkem schytl to nejhorší. Jak jsem se zakloněný dozadu pokoušel udržet v sedle, přisvištěl shora dlouhý šíp. Zasáhl mě do spodního žebra, sklouzl a rozpáral mi kůži na vnější straně stehna.

Necítil jsem bolest. Necítil jsem nic než vztek.

Intuitivně, jako bych to ani nebyl já, jsem seskočil z koně a odmrštil se dost daleko, aby mě v posledním tažení nepokopal. Zleva i zprava mě minula desítka Lynxových jezdců, které jsem bezhlavým výpadem strhl do útoku. Na protějším břehu se rozrachotil kulomet, díky Franzoneho omezovači střílel v krátkých dávkách. **Buch-buch-buch.** Chvilí pauza. A pak zase: **buch-buch-buch.**

V rudém oparu a girlandách jiskřivých kapiček jsem viděl, jak velkorážní projektily trhají muže i koně. Jedni i druzí se hroutili do běhuté vody.

Nezáleželo mi na tom.

Po pás ve vodě jsem se brodil k druhému břehu.

Z rudého, mokrého a jiskřivého oparu se vynořila sevřená rojnice Thilemannových vojáků.

„Vy vrahovééé!“

Škubal jsem pístem a střílel, dokud byly v brokovnici náboje.

A pak – pak už jsem to nebyl já.

Kapitola první:

Návrat domů

01

V nádražní hale jsem na chvíli zvrátil hlavu a prohlížel si sochy význačných osobností, které tam stály na kruhové galerii. Svého času jsem se pokoušel zjistit, koho představují. Marně. Takhle tam stály, odlité z plastbetonu a opatřené prachuodpudivým nátěrem, už od Velké rekonstrukce. Jejich jména se v průběhu minulých dvou století poztrácela a upadla do zapomnění.

Kolem mě proudili lidé, kteří také vystoupili z vlaku. Vítili se s rodinnými příslušníky i obchodními partnery. Uvědomil jsem si, že překážím. Rozhlédl jsem se, kde bych si mohl vyzvednout svou rezavou kobyly. Tady na nádraží Parag jsem vystupoval z vlaku už mnohokrát, ale nikdy jsem si s sebou nepřivezl koně.

Nad bočními dveřmi jsem uviděl nápis:

VÝDEJ OBJEMNÝCH ZAVAZADEL
A JÍZDNÍCH ZVÍŘAT

Postávali tam dva nebo tři lidé, žmoulali přepravní lístky a čekali, až se jich někdo ujme. Všiml jsem si, že tam stojí i vlakový stevard v modré uniformě Císařských železnic. Právě předával lejstra chlapíkovi vyznačujícím se letním sáčkem, slaměným kloboučkem a nakřivo uvázanou kravatou. Chlapík vypadal úředně a hned mi bylo jasné, že stevard mu předává seznam cestujících, kteří právě vystoupili z vlaku. Pořádek musí být, to je snad jasné.

V jednu chvíli se na mě oba podívali: stevard i týpek ve slamáčku. Přičetl jsem to svému modrému žlutě vzorovanému ponču, které tady působilo extravagantně. Popravdě řečeno: vypadalo výstředně kdekoli.

Tohle pončo jsem si nechal ušít asi před rokem. Minulé doznalo značné úhony, když jím projela železná tyč, která mi pak propíchnla plíci. A předminulé skončilo někde u Laramise, vždyť víte.

Od bitvy u Laramise už uběhlo pět let a já jsem se zase tak moc nezměnil, samozřejmě když nepočítám jizvy a zahojené díry po kulkách. Jenom vlasy jsem si přestal stříhat a teď mi spadaly až na ramena. Stále jsem si oblékal černé kožené kalhoty a vysoké šněrovací boty. Zůstával jsem věrný i ponču. Ani v jednatřiceti letech jsem ještě nedospěl natolik, abych se snažil vypadat usedle a nenápadně.

Jen co jsem přišel k bočním dveřím, dostavil se tam i šéf vykládací čety a začal vybírat přepravní lístky. Pro svoji rezavou klisnu jsem si musel dojít zpátky na perón a pak mě z nádraží vyvedli bočním vstupem. S koněm jsem přes hlavní halu nemohl. V parčíku před nádražím jsem za sedlo přikšíroval cestovní kabelu a prohlédl si